

UN PROBLEMA SEMPRE NOU

JOVENTUT I VIDA CRISTIANA

Preocupacions materials

Aquí volem, sobretot, parlar de la joventut davant de la qüestió religiosa. Però ens sembla evident que si religiositat és quelcom més, molt més, que unes senzilles pràctiques exteriors, i si ens sembla evident que el « problema religiós » forma part, en definitiva, del « problema total » de l'home, hem d'arribar a la conclusió de la impossibilitat d'aïllar la religiositat de totes les altres facetes de la vida humana, especialment d'aquelles que més directament poden lligar l'home i gairebé determinar-lo. El que sol anomenar-se « lluita per la vida » és, indubtablement, la qüestió essencial.

Donem una mirada a aquest temps que vivim, a aquest temps — 1940-1960 — en el qual els que avui anomenem « joves » han arribat — hem arribat — a una edat reflexiva. Hi ha un signe que domina — a casa nostra com arreu del món — la nostra vida: matèria i tècnica en són els components. El diner ha estat la clau màgica que ha fet possible d'aconseguir allò que, no constant teòricament res, només s'assolia si es disposava d'una base econòmica suficient. La nostra joventut vol triomfar, vol obrir-se pas. Desconfia de les estructures socials i busca crear-se la base econòmica que faci possible un establiment sòlid en la vida. « Guanyar-se la vida » és, doncs, una preocupació essencial. Per altra banda, el progrés tècnic, espectacular en aquests anys, ens enlluerna. I el progrés tècnic ens fa, o ens pot fer, la vida més agradable, més còmoda, més fàcil.

El « cadascú per ell » a fi d'assolir ràpidament uns bens materials que ens permetin de disposar dels beneficis de la nostra civilització tècnica, es converteix, insensiblement i sota la pressió dominant en l'ambient, en la norma fonamental d'actuació

L'educació religiosa

Jo bé sé que hauria estat més interessant el poder presentar unes dades que reflexessin la posició dels joves davant del problema religiós. Però, malhauradament, no disposem d'aquestes dades. Per això, aquestes ratlles no poden ésser altra cosa que una reflexió apressada, potser molt personal, potser massa unilateral. En el

fons, però, d'aquestes reflexions, cal deixar ben clar que hi ha l'eco de moltes converses amb joves, del seguiment de més d'una experiència vital, de l'observació atenta dels fets.

I, com a resultat de tot això, sempre cal arribar a una conclusió: hi ha una manca d'adaptació total, esgarrifosa, entre l'educació religiosa i aquells problemes bàsics de la nostra situació concreta — la d'avui i d'aquí — que esbossàvem fa un moment. Cal donar sempre la culpa al jove si ell no ha rebut una preparació espiritual fonda, total, que sigui capaç de donar-li una estructura interna suficientment forta i consistent per a resistir la pressió absorbent d'una mentalitat que no té res que veure amb l'esperit cristià que és objecte de molta predicació però de ben poca pràctica?

El difícil camí del trobament del Crist

Hi ha un signe latent de rebel·lió en el jove. És natural, perquè és un fenomen constant en el camí de l'afirmació de la personalitat. I en el camp religiós aquesta rebel·lió es manifesta davant de moltes estructures, situacions, pràctiques que diuen ja ben poca cosa al jove quan no li apareixen com manifestament anacròniques si més no.

Hi ha, aleshores, dues posicions ben característiques: la indiferència — sempre més accentuada devers els problemes col·lectius quan el poble es transmuta en massa —, i la inquietud pregona, d'angoixa autèntica. No cal

pas dir que la primera posició és la més generalitzada i és la que ens explica el seguiment extern de pràctiques i ritualismes sense una adhesió viva, conscient, responsable.

El plantejament dels problemes, sempre molt important, arrossega amb ell la necessitat de preguntar-nos quines en són les solucions. El Cristianisme té un gran avantatge: posseeix la gran, la indiscutible solució: el Crist. Però el Crist vivent, no momificat. El Crist jove, sempre jove i per això ideal possible i vàlid per al jove. El Crist de l'Evangelí, el de l'Evangelí viu, el que, com diu Quoist, és molt més que un compendi d'emocions, d'idees religioses o de regles morals.

La nostra joventut — precisament per ser « joventut » — té una qualitat: està disponible. I això ha estat possible de comprovar en més d'una ocasió. Està disponible fins i tant, per l'enduriment en la lluita vital, no arriba a l'esclerosi espiritual. Aquest moment, per altra banda, representa ja la desaparició del jove.

Per tot això, aquestes ratlles, un bon xic precipitades, han de cloure's amb un interrogant: ¿Serem capaços, tots plegats, d'aprofitar i de fer profitosa aquesta disponibilitat? És l'interrogant de sempre, el que es planteja a l'arribada de cada nova generació, el que fa evident, una vegada més, que és impossible de resoldre els problemes de « vida » — i el fet religiós és el més vital — amb fórmules prefabricades. — JOSEP VERDE

Tres llibres

La vida religiosa s'ha de nodrir, també, de pensament. De no fer-ho, esdevé o simple « fe del carboner » — tan poc apta per al nostre temps —, o pur sentiment — tan fàcil de caure per la pendent del sentimentalisme.

El llibre és l'instrument més idoni per ajudar-nos a pensar. Heus ací tres llibres que recomanem — tres que valen per molts. tanta és la seva vàlua — perquè a més de la qualitat intrínseca, responen a les necessitats vives d'una religiositat i d'una espiritualitat ben del nostre temps.

1. — **La revisió de vida**, de A. M. Tréché i l. Ed. « Nova Terra », Barcelona, 1960, 65 ptes. (*L'Evangelí fet vida, i penetrant tota la vida, tots els actes de la vida.*)

2. — **La levadura en la masa**, de H. Go lin. Ed. « Nova Terra », Barcelona, 1960, - 70 ptes. (*Un autèntic manual de vida cristiana adaptat als nostres temps.*)

3. — **Reeixir**, de Miquel Quoist. Ed. « Estela », Barcelona, 1960, 55 ptes. (*Autèntic llibre de base per a construir l'home total.*)